

Wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 2 sierpnia 2016 r.

VII Ka 478/16

Przewodniczący: Sędzia SO Rafał Olszewski.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej C. Północ w C. M. K.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2016 r. sprawy F. G., urodzonego (...) w C., syna M. i B.

oskarżonego o przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., art. 190 § 1a k.k. oraz z art. 157 § 2 k.k. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego, prokuratora i oskarżyciela posiłkowego A. O. od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt III K 859/14 orzeka

1. uchyla pkt 1,3,4,5,6,7,8,9,10 i 11 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazuje sprawę oskarżonego F. G. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie;
2. uchyla pkt 2 zaskarżonego wyroku i na mocy art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. umarza postępowanie w zakresie przypisanego oskarżonemu F. G. wykroczenia z art. 107 k.w.

UZASADNIENIE

F. G. został oskarżony o to, że:

I. W okresie od 5 stycznia 2010 r. do 9 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia A. O., a groźby te wzbudziły w niej realną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

II. W okresie od 5 stycznia 2010 r. do 9 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) uporczywie nękał A. O., poprzez rzucanie śmieci pod jej drzwi, oddawanie moczu na jej wycieraczkę, głośne krzyki pod jej drzwiami, notoryczne podsłuchiwanie pod jej drzwiami, używanie słowo nieprzyzwoitych w stosunku do niej, chodzenie za w\w czym istotnie naruszył jej prywatność oraz wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k.

III. W okresie od 5 stycznia 2010 r. do 9 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia B. D. (1), a groźby te wzbudziły w nim realną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

IV. W dniu 10 maja 2014 r. w C. przy ul. (...) rozpylił gaz w kierunku twarzy B. D. (1) w wyniku czego pokrzywdzony doznał oparzenia chemicznego obu oczu oraz skóry w okolicach oczu, tj. obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.

V. W okresie od 5 stycznia 2010 r. do 9 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia B. D. (2), a groźby te wzbudziły w niej realną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

VI. W dniu 10 maja 2014 r. w C. przy ul. (...) rozpylił gaz w kierunku twarzy B. D. (2) w wyniku czego pokrzywdzona doznała oparzenia chemicznego obu oczu oraz skóry w

okolicach oczu, tj. obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.

VII. W okresie od 5 stycznia 2010 r. do 9 kwietnia 2014 r. w C. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia i zdrowia D. D., a groźby te wzbudziły w nim realną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III K 859/14, Sąd Rejonowy w Częstochowie:

- 1.** oskarżonego F. G. uznał za winnego czynów zarzucanych mu w punktach I i V aktu oskarżenia, a opisanych w części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, że czyn I popełniony został w okresie od kwietnia 2012 r. do 9 kwietnia 2014 r., czyn II popełniony został w okresie od bliżej nieustalonej daty 2010 r. do 10 kwietnia 2014 r., oba czyny popełnione zostały w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i stanowią czyn ciągły, określony w art. 12 k.k., obu czynów oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, a nadto że czyny I i V, zostały popełnione w podobny sposób, w krótkim odstępie czasu, i stanowią ciąg przestępstw, określonych w art. 91 § 1 k.k., to jest uznaje oskarżonego za winnego ciągu przestępstw z art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 31 § 2 k.k. i za to z mocy art. 190 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., w związku z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- 2.** oskarżonego F. G. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od 12 kwietnia 2013 r. do 9 kwietnia 2014 r., w C. woj. (...), przy ul. (...), w celu dokuczenia A. O., złośliwie niepokoił ją w ten sposób, że rzucił śmieci pod jej drzwi, oddawał mocz na jej wycieraczkę, głośno krzyczał pod jej drzwiami, zakłócając spoczynek nocny, podsłuchiwał pod jej drzwiami, zastępował drogę przy wyjściu z klatki schodowej, przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, to jest uznał oskarżonego za winnego czynu stanowiącego wykroczenie z art. 107 k.w. w związku z art. 17 § 2 k.w. i za to z mocy art. 107 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 600 (sześćset) złotych;
- 3.** oskarżonego F. G. uznał za winnego czynów, zarzucanych mu w punktach IV i VI aktu oskarżenia a opisanych w części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, iż stanowią one jedno przestępstwo, którego oskarżony dopuścił się mając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swym postępowaniem, to jest uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 31 § 2 k.k. i za to z mocy art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- 4.** z mocy art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego F. G. od popełnienia czynów, zarzucanych mu w punktach III i VII aktu oskarżenia, a opisanych w części wstępnej wyroku;
- 5.** z mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., w związku z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego F. G. w punktach 1 i 3 niniejszego wyroku, kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- 6.** z mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., w związku z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego F. G. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 3 (trzech) tytułem próby;
- 7.** z mocy art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego F. G. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
- 8.** z mocy art. 46 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., w związku z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego F. G. środek karny w postaci obowiązku uiszczenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez pokrzywdzonych, wyrządzoną im czynem przypisanym oskarżonemu w punkcie 3 niniejszego wyroku, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych B. D. (1) i B. D. (2) kwot po 300 (trzysta) złotych;
- 9.** z mocy art. 627 k.p.k. w związku z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. zasądził od oskarżonego F. G. na rzecz oskarżycieli posiłkowych B. D. (2) i B. D. (1), kwoty po 1.368 (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt osiem) złotych oraz kwoty należnego podatku VAT od powyższych kwot tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem przez oskarżycieli posiłkowych pełnomocnika w sprawie;
- 10.** z mocy art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 2 i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego F. G. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem należnej opłaty oraz obciążył oskarżonego wydatkami poniesionymi w niniejszym procesie do kwoty 100 (sto) złotych, a z mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia obciążających go wydatków w części przewyższającej tę kwotę, wydatkami tymi w tej części obciążając Skarb Państwa;
- 11.** z mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w zakresie dotyczącym czynów, od popełnienia których oskarżony F. G. został uniewinniony, obciążył Skarb Państwa.

W sprawie wniesiono trzy apelacje.

Oskarżony F. G. w osobistej apelacji zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w częściach uznających go za winnego, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonych częściach i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę wyroku w zaskarżonych częściach i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych czynów.

W apelacji złożonej przez oskarżycielkę posiłkową - A. O., zaskarżyła ona wyrok częściowo tj., w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt 1 i 2 wyroku kary oraz braku zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia za krzywdę. Wniosła o zobowiązanie oskarżonego do zapłaty nawiazki na jej rzecz w kwocie 10.000,00 zł na podstawie art. 46 § 2 k.k.

W apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, zaskarżono wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego F. G. Prokurator zarzucił orzeczeniu:

- 1.** obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 91 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie podstawie prawnej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w sytuacji, gdy art. 91 § 2 k.k. stanowi samodzielną podstawę orzeczenia o karze łącznej min. w przypadku jej orzekania w sytuacji, kiedy sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, a w niniejszej sprawie łączeniu podlegała

m.in. kara pozbawienia wolności orzeczona niniejszym wyrokiem za ciąg przestępstw z art. 190 § 1 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnej ocenie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, dokonanej wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegający na uznaniu, że czyn oskarżonego F. G. nie wypełnia znamion czynu zabronionego opisanego w art. 190 § 1 k.k. i na tej podstawie niesłusznym jego uniewinnieniu, podczas gdy właściwa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala stwierdzić, iż oskarżony jest winien zarzucanych mu czynów również w tym zakresie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w częściach dotyczących uniewinnienia F. G. od zarzucanych mu w punktach III i VII aktu oskarżenia, tj. czynów z art. 190 § 1 k.k. oraz zmianę pkt 2. wyroku poprzez wskazanie jako podstawy prawnej wymiaru kary art. 91 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zainicjowana wniesionymi w sprawie apelacjami kontrola odwoławcza doprowadziła do uchylenia pkt 2 zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania w tym zakresie oraz do uchylenia zaskarżonego wyroku w pkt 1,3,4,5,6,7,8,9,10 i 11 i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd odwoławczy z urzędu bada, czy w sprawie nie występują żadne bezwzględne przyczyny odwoławcze, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. i odpowiednio w art. 104 § 1 k.p.w. w stosunku do wykroczeń, oraz czy nie zachodzi w niej rażąca niesprawiedliwość orzeczenia, o której mowa w art. 440 k.p.k.

Kontrola ta w niniejszej sprawie wykazała, że zaskarżony wyrok obarczony jest wadami skutkującymi obowiązkiem Sądu jego uchylenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przypisany oskarżonemu w pkt 2 sentencji wyroku czyn stanowi wykroczenie stypizowane w art. 107 k.w. Został on popełniony w okresie od 12 kwietnia 2013 r. do 9 kwietnia 2014 r. Zgodnie z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Przepis ten określa maksymalny czas, w którym musi dojść do prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy. Niezachowanie powyższego terminu rodzi skutki określone w niżej wskazanych przepisach. Art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania. Z kolei w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. wskazano, że sąd odwoławczy uchyla na posiedzeniu zaskarżone orzeczenie, niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu uchybienia na treść orzeczenia, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 5 § 1 pkt 4-10. Bezsporne jest, że postępowanie wobec obwinionego zostało wszczęte w przepisany terminie 1 roku. W związku z tym, prawomocne orzeczenie winno zapaść w okresie dwóch lat od popełnienia czynu. Jednak w niniejszej sprawie na dzień upływu terminu przedawnienia karalności, tj. 9 kwietnia 2016 r. postępowanie nie było prawomocnie zakończone. Wyrok Sądu I instancji z dnia 17 marca 2016 r. został bowiem zaskarżony i termin przedawnienia upłynął w trakcie postępowania międzyinstancyjnego, przed wpływem

sprawy do Sądu Okręgowego. W tym miejscu należy zauważyć, że w apelacjach wniesionych przez prokuratora oraz oskarżyciela posiłkowego A. O. nie postawiono zarzutu polegającego na zakwestionowaniu przyjętej przez Sąd pierwszej instancji kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu F. G. w pkt 2 zaskarżonego wyroku jako wykroczenia z art. 107 k.w., a nie przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 190a § 1 k.k. tak jak zarzucono oskarżonemu w akcie oskarżenia.

W związku z upływem terminu przedawnienia karalności wykroczenia, które przypisano F. G. w pkt 2 sentencji wyroku, co zgodnie z art. 104 § 1 pkt 7 w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. stanowi bezwzględny przyczynę odwoławczą, zbędne okazało się dokonanie przez Sąd Okręgowy analizy zarzutów stawianych w złożonych apelacjach, a dotyczących pkt 2 wyroku, w tym zarzutu stawianego przez oskarżycielkę posiłkową A. O. dotyczącym zasądzenia nawiązki z art. 46 § 2 k.k. Są one bowiem bezprzedmiotowe.

Odnosząc się do pozostałej części orzeczenia Sądu Rejonowego, wyłączając pkt 4 stanowiący o uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt III i VII aktu oskarżenia, wskazać należy, że również w tej części wyrok Sąd I instancji dotknięty był wadą. Postępowanie w sprawie było bowiem w przeważającej części prowadzone, gdy oskarżony nie miał obrońcy, a obrona w niniejszym przypadku była obligatoryjna. Stanowi to naruszenie określone w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Zgodnie bowiem z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. w postępowaniu karnym oskarżony musi mieć obrońcę, jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem nie była w czasie popełnienia tego czynu wyłączona lub w znacznym stopniu ograniczona. W sprawie zaś takie wątpliwości co do osoby oskarżonego zaistniały. Została również wydana opinia sądowo-psychiatryczna (k.293-297), w której biegli sądowi z zakresu psychiatrii stwierdzili, że opiniowany w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia swych czynów i ograniczoną w stopniu znaczną zdolność pokierowania swym postępowaniem i zachodzą warunki stosowania art. 31 § 2 k.k.

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 r. oskarżony, w trakcie składania wyjaśnień, wypowiedział pełnomocnictwo obrońcy z wyboru. Po tym fakcie, oskarżony skończył składać wyjaśnienia oraz przesłuchano 16 świadków, w tym pokrzywdzonych. Na rozprawie dnia 2 czerwca 2015 r., podczas której oskarżony dalej występował bez obrońcy, przesłuchano czterech świadków, w tym po raz kolejny pokrzywdzoną B. D. (2). Na rozprawie w dniu 29 czerwca 2015 r. wysłuchano kolejnego świadka. Sąd Rejonowy uwzględnił również wniosek prokuratora i dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów celem ustalenia, czy oskarżony w czasie czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem, a nadto czy w aktualnym stanie zdrowia psychicznego może brać samodzielnie udział w postępowaniu karnym i bronić się samodzielnie i rozsądnie. W dniu 6 lipca 2015 r. oskarżony udzielił pełnomocnictwa adwokatowi do prowadzenia sprawy (k.260). Dopiero na rozprawie dnia 6 sierpnia 2015 r. oskarżony stawił się wraz z obrońcą z wyboru. Na rozprawie w dniu 3 marca 2016 r. Sąd postanowił na mocy art. 404 § 2 k.p.k. odroczyć rozprawę prowadzić od początku z uwagi na treść opinii psychiatrów i wobec zaistnienia w sprawie konieczności obrony obligatoryjnej. Uznał przy tym w całości za ujawnione bez odczytywania protokołu zeznań

świadków (k.317). Wyjaśnienia oskarżonego złożone na tej rozprawie były skrótowe. Na rozprawie dnia 8 marca 2016 r. przesłuchano tylko świadka B. D. (1).

Mając na uwadze wyżej przedstawiony przebieg postępowania w sprawie należy zauważyć, że większość postępowania, w tym dowodowego, została przeprowadzona podczas, gdy oskarżony nie był reprezentowany przez obrońcę. W opinii sądowo-psychiatrycznej, którą zresztą Sąd I instancji uznał za miarodajną, stanowczo ustalono, że w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów oskarżony miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swym postępowaniem i zachodzą warunki stosowania art. 31 § 2 k.k. Sąd Rejonowy zasadnie zatem uznał, że rozprawę należy prowadzić na nowo. Jednak w niniejszej sprawie postanowienie to miało tylko charakter formalny, gdyż rozstrzygnięcia Sądu, co do ujawnienia bez odczytywania protokołów zeznań świadków, stoją w jaskrawej sprzeczności z celem instytucji obrony obligatoryjnej w procesie karnym. Należy bowiem mieć na uwadze, że obecność na rozprawie obrońcy w sytuacji obrony obowiązkowej jest warunkiem realizacji prawa oskarżonego do obrony. Postępowanie dowodowe w sprawie odbyło się zaś zasadniczo pod nieobecność obrońcy. Ujawnienie bez odczytywania protokołów z zeznań świadków nie zastępuje możliwości ich wysłuchania i zadawania pytań. Stanowiło to w istocie fikcję w aspekcie gwarantowania możliwości obrony osobie, która miała w znacznym stopniu ograniczoną możliwość pokierowania swoim postępowaniem w czasie popełnienia zarzucanych czynów. Obrona powinna się bowiem zasadniczo przejawiać między innymi aktywnością w zadawaniu pytań świadkom i dążeniem do wykazania niewinności, czy też złagodzenia ewentualnej odpowiedzialności karnej. Wynikające z art. 79 § 1 k.p.k. domniemanie, że osoby wymienione w tym przepisie nie są w stanie bronić swoich interesów na równi z osobami, których ten przepis nie dotyczy, prowadzi musi do konieczności zapewnienia im w postępowaniu obrońcy. Jego brak, bez względu na to, jaki wpływ miało to na wynik postępowania, prowadzi do konieczności uchylenia orzeczenia. Trzeba zauważyć, że już na pierwszej rozprawie zachowanie oskarżonego powinno wywołać wątpliwości Sądu, co do jego stanu psychicznego, co już samo w sobie, nawet bez konieczności zaciągania opinii biegłych, skutkowało winno wyznaczeniem obrońcy z urzędu.

Odnosząc się do apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego wskazać należy poniższe.

Należy przyznać rację skarżącemu, że Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt III i VII aktu oskarżenia, tj. gróźb karalnych wobec B. D. (1) i D. D. Sąd Rejonowy przyjął, opierając się na składanych zeznaniach, że groźby oskarżonego nie wzbudzały w pokrzywdzonych obawy ich spełnienia, co uniemożliwia przypisanie mu czynu z art. 190 § 1 k.k.

Z zeznań pokrzywdzonych wynika jednak, że groźby oskarżonego wzbudziły w nich obawę ich zrealizowania. B. D. (1) zeznał bowiem, że obawia się gróźb ze strony oskarżonego głównie dlatego, że ten obraca się w podejrzanym towarzystwie. Nadto groził mu, że zleci swoim synom jego pobicie. Pokrzywdzony opisał sytuację, gdy oskarżony pokazywał na okna pokrzywdzonego i tłumaczył coś podejrzanemu wyglądającym osobom (k.211v.). Takie sytuacje mogły wzbudzić w podejrzanym obawę spełnienia gróźb. Pokrzywdzony D. D. zeznał, że bardziej boi się o swoją konkubinę i dziecko (k.212.). Nie sposób stąd wyprowadzić wniosku, aby pokrzywdzony nie bał się również o siebie, skoro stwierdził, że bardziej obawia się o swoją rodzinę.

Zatem odnośnie uniewinnienia oskarżonego od czynów opisanych w pkt III i VII aktu oskarżenia, należało uznać, że Sąd Rejonowy poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne, gdyż na skutek dowolnej oceny dowodów wyprowadził ze zgromadzonego materiału dowodowego nietrafne wnioski. Błędne jest bowiem kluczowe ustalenie, że pokrzywdzeni B. D. (1) i D. D. nie obawiali się spełnienia gróźb oskarżonego kierowanych względem nich. Takiego wniosku nie można wyprowadzić z ich zeznań, na których opierał się Sąd dokonując tego ustalenia.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd powinien ponownie odebrać wyjaśnienia od oskarżonego i przesłuchać świadków, w tym pokrzywdzonych i umożliwić obrońcy zadawanie im pytań. Samo ujawnienie zeznań bez odczytywania sprowadza bowiem rolę obrony do fikcji. Nadto Sąd I instancji dokonując właściwej oceny materiału dowodowego winien poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z pkt III i VII aktu oskarżenia, opierając się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonych i dokonać ponownej subsumcji zachowań oskarżonego pod normę art. 190 § 1 k.k.

Kierując się zaprezentowaną wyżej argumentacją, na mocy art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. oraz art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. orzeczono jak w części dyspozytywnej, pozostawiając pierwszej instancji rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania, w tym postępowania odwoławczego, skoro orzeczenie sądu drugiej instancji nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie.